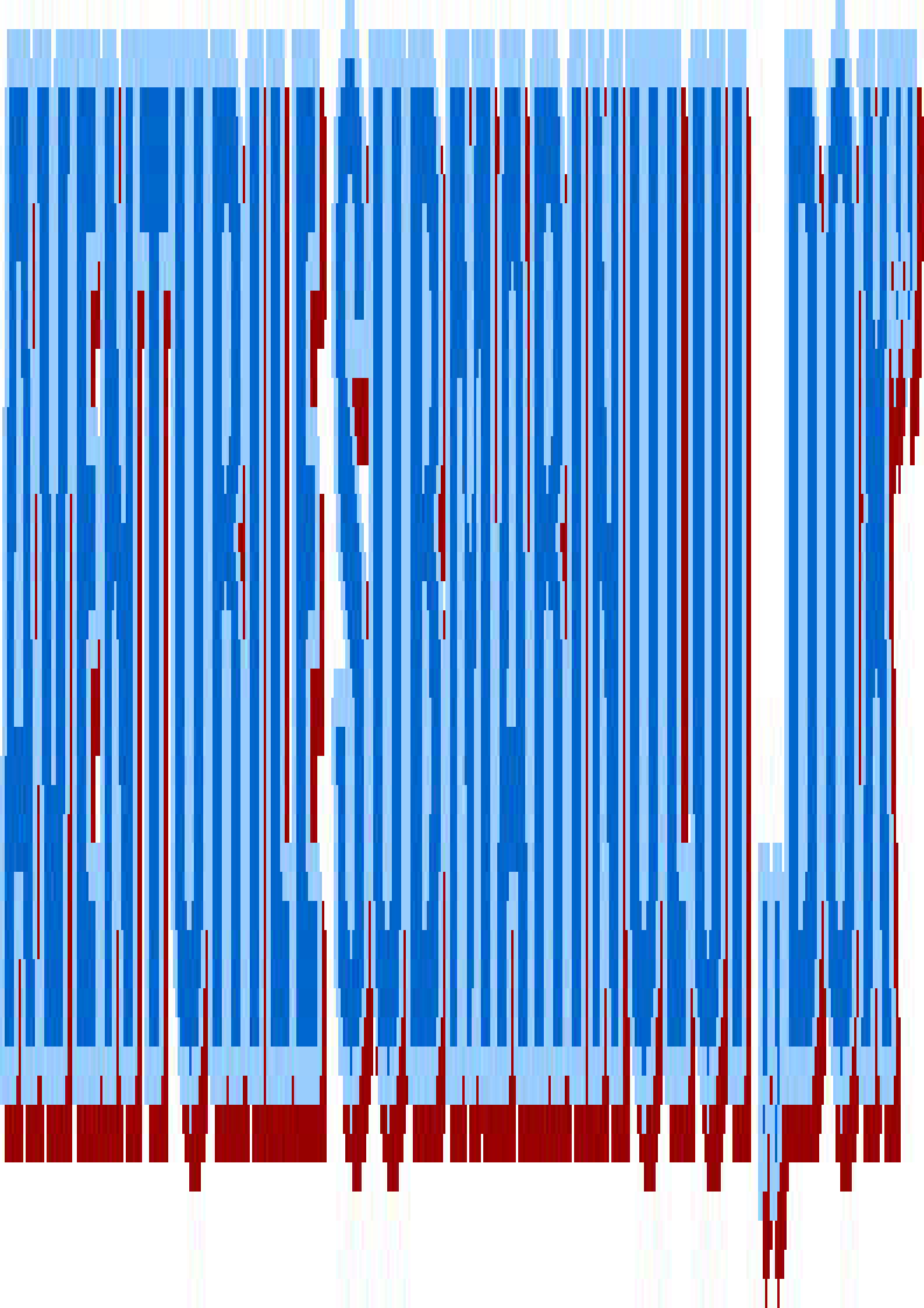

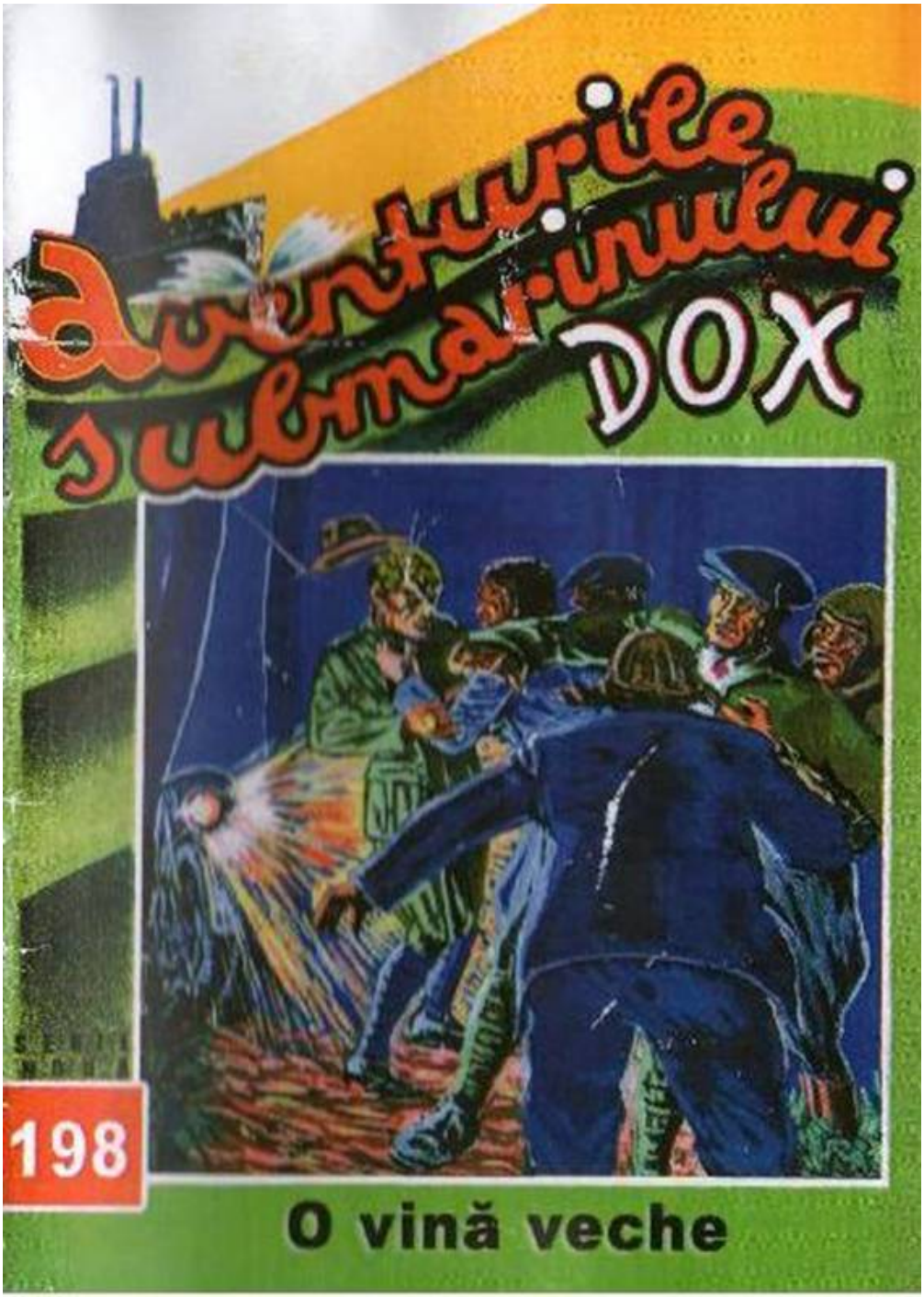
Aventurile submarinului DOX
198
O vină veche

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 198

O VINĂ VECHE

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ

periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
UN PARTENER DE CĂLĂTORIE

O CĂLĂTORIE ÎN EXPRESUL TRANSCONTINENTAL de la Koolgardie prin platoul Nullarbor este probabil ceam mai plictisitoare din câte se poate imagina. Pentru observatorul atent însă, poate fi deosebit de interesantă, fiind aproape unică în felul ei. Rău famatul platou Nullarbor este neted ca oglinda şi se întinde la nesfârşit într-un loc lipsit de viaţă. Nici un copac, nici o verdeaţă nu înviorează deşertul dezolant, nici o aşezare omenească nu aduce vreo schimbare în monotonul apăsător al acestui peisaj părăsit de Dumnezeu. Trenul merge în linie dreaptă peste cincisute de kilometri – fără o singură curbă.

— Aici se văd în fine diferenţele între Australia şi celelalte continente, spuse George Farrow prietenului său Petre pe când stăteau într-un compartiment al trenului ce gonea spre răsărit.

— O distanţă atât de lungă şi de dreaptă n-am mai parcurs de când sunt şi doar am văzut destule în lume.

— Ai dreptate George, răspunse Petre, oricum nu aş face drumul acesta prea des, deşertul acesta dezolant mă face de-a dreptul melancolic. Sahara pe lângă ăsta este un adevărat paradis, acolo mai vezi şi alte forme de relief.

— Şi totuşi zona aceasta este cu totul altceva decât un deşert.

— Ia scuză-mă, doar dacă acesta nu-i cel mai deşert dintre deşerte, atunci eu habar n-am de geografie, domnule George.

— Singur ţi-ai dat calificativul Petre, răspunse George râzând, în deşertul acesta sunt păşuni bogate.

— Faci glume? Atunci fă te rog mai bune.

— Nu, aşa-i cum eu îţi spun. Nu demult am citit în Perth ocazional ceva despre zona aceasta. Vezi peste tot grămăjoare de vegetaţie care acoperă pământul? Ele sun un furaj minunat ce ar putea hrăni milioane de oi. Cu toate că aici nu plouă de loc, roua nopţii ajunge să ţină plantele în viaţă.

— Interesant. Dar zona nu este bună de păşune căci lipseşte apa şi cum chiar tu spui că aici aproape niciodată nu plouă.

— Nu face nimic, dragă Petre. S-au făcut mai multe păşuni şi toate cu succes. Apa nu se află la adâncime mare şi este puţin sărată, dar la animale le place grozav.

— Dacă acest lucru este adevărat nu înţeleg de ce această suprafaţă atât de mare este lăsată în paragină. Doar sunt

destui oameni pe lume care ar putea lucra acest pământ.

— Aici ai dreptate dar, Australia are o politică demografică deosebită. Peste jumătate din locuitorii ei trăiesc în câteva oraşe mari iar emigranţilor nu li se permite să intre în interiorul ţării. Dacă ţara noastră ar dispune de astfel de spaţiu nemăsurat, unde acum domneşte deşertul s-ar naşte cultura şi bunăstarea.

— Aici aveţi dreptate domnilor s-a auzit dintr-odată vocea unei tinere fete care şedea în compartimentul faţă în faţă cu cei doi, dar din păcate germanii sunt un popor fără spaţiu. Cred că dumneavoastră veţi fi având dubii faţă de sensul istoriei lumii, văzând cu proprii dumneavoastră ochi nedreapta împărţire a pământului.

Cei doi amici tresăriră. Nu numai pentru că tânăra a luat parte dintr-odată la discuţie, dar tânăra vorbise într-o germană destul de curgătoare, având foarte puţin accent străin.

Nu după mult timp discuţia s-a reluat cu mai multă vioiciune.

Cei doi au aflat că tânăra venea din Perth, iar tatăl ei era german de origine. Se îndrepta către Tanunda, care era şi destinaţia celor doi.

— Vreţi precis să vizitaţi rude sau cunoştinţe în Tanunda?

— Nu.

— Dar precis cunoaşteţi zona mai bine ca noi.

— Nu, nici asta, vin pentru prima dată aici.

Din acest răspuns sec, George observă că tânăra nu prea voia să vorbească despre scopul călătoriei sale. Când şi Petre i-a pus câteva întrebări în acest sens, amabilitatea a dispărut imediat de pe faţa tovarăşei noastre de călătorie.

Era vizibil că voia să închidă discuţia; ba mai mult se adânci în lectura ziarelor ei.

Cei doi schimbară repede câteva priviri între ei. Gândul lor era acelaşi, trebuie să fie ceva cu călătoria fetei.

Ce o putea determina pe o fată de maximum douăzeci şi doi de ani să facă o călătorie lungă şi grea de la ţărmul mării până la acest colţ uitat al Australiei.

Nu avea rost să se gândească prea mult la asta, deoarece monotonia călătoriei îi îndemna la prea multe supoziţii şi bănuieli neverificabile.

Afară peisajul s-a schimbat brusc. Pentru prima dată de la plecarea din Koolgardie au apărut pajişti verzi şi câmpuri vălurite. Toată monotonia şi uscăciunea au dispărut, iar locul lor a fost luat de câmpurile cu spice. Acestea le-au apărut ca un salut dintr-o altă lume mai frumoasă, care le amintea de

ţara lor. Acest sentiment li s-a înteţit după ce au părăsit trenul în Tanunda şi au văzut grădinile verzi cu viţă de vie de jur împrejur, crezând că sunt într-un sat podgorean german. Şi chiar ajunseră într-un astfel de sat, dar într-unul germano-australian!

Întregul ţinut era o podgorie mănoasă. Pe scurt, istoria locului era următoarea:

Un fiu de ţăran silezian pe nume Seppelt a emigrat în a doua jumătate a secolului trecut în Australia de sud. După eforturi lungi şi zadarnice de a planta tutun, i-a venit ideea să încerce cu vinul. Localitatea sa de baştină, Grunberg din Silezia avea renumele nu prea plăcut, încă din vechime, de a livra vinul cel mai acru din Germania. Seppelt se pricepea ceva la podgorii. Şi eu a avut noroc. Viţa s-a prins iar soarele fierbinte al sudului a făcut minuni. Vinul de Tanunde a devenit curând renumit. Curând au sosit tot mai mulţi emigranţi germani la Tanunde. Au apărut mai multe localităţi înfloritoare, o întreagă serie, pe scurt, în brusa sălbatecă australiană a crescut un nucleu de cultură germană, hrănit de munca disciplinată a unor emigranţi germani săraci.

Farrow şi Petre străbătură, ca în vis micul şi curatul orăşel care în totalitate era compus din emigranţi germani.

După ce au mers tăcuţi cam un sfert de oră, Petre spuse deodată:

— Unde o fi rămas însoţitoarea noastră? Şi ea a coborât doar aici.

— De, ar fi trebuit să ne ocupăm de ea.

— Dar, în mod sigur ne-ar fi refuzat şi respins din nou.

— Asta este posibil. Puteam totuşi încerca să-i oferim compania noastră. Este de-a dreptul frapant, cât de retrasă s-a făcut dintr-o dată.

— Părea că ar fi ceva secret legat de călătoria ei. Poate are o problemă ce nu trebuie să iasă la lumină.

— Nu cred! Fata mi-a făcut o impresie foarte bună. Cuvintele ei de la început mi-au mers direct la inimă. Tăcerea ei dovedeşte că nu prea are diplomaţie. În nici un caz nu-i o persoană rafinată. Altfel ne-ar fi oferit nişte baliverne neplauzibile despre scopul călătoriei sale dacă ar fi vrut să ascundă ceva.

— Atunci trebuie să-ţi dau dreptate domnule George. Hai să o lăsăm că nu este treaba noastră.

Acolo pare să fie localul Schrapel, care ne-a fost recomandat la Koolgardie. După câteva minute, stăteau la masa acoperită cu o faţă de masă albă, ca a unui local tipic german. Vinul era excelent. Orice cunoscător l-ar fi luat

drept un vin de Bodensee sau un Kaiserstuheler. Pe etichetă însă stătea scris: Spring-Vale, South Australia, iar deasupra denumirea germană „Quelltader”

Amabilul patron servea personal mâncarea comandată iar când au auzit că oaspeţii săi sunt conaţionalii săi din vechea patrie, a luat loc imediat la masa lor şi i-a asaltat cu întrebări, încât aceştia de abia mai puteau mânca.

— Da, de la războiul cel mare încoace, la noi nu mai este ca şi înainte, povestea Schrapel, după ce oferise ţigări de foi clienţilor săi. Vedeţi, germanii, au suferit şi aici o lovitură prea grea. Copii noştri învaţă în şcoli după modelul anglo-australian, localităţile noastre sunt rebotezate, etc.

La noi nu mai există, Hahudirf, Lobetal, Siegersdorf sau Neu-Meckleuburg. Există în schimb Ambeleside, gaza, Kitchner. Totuşi şi noi şi chiar mulţi din noii veniţi englezi mai folosim vechile denumire. Aşa cum am spus, este periculos că generaţia tânără se englezeşte, într-un mod imposibil de frânat.

Cei doi amici l-au ascultat cu interes. Schrapel era încântat să aibă un auditoriu atât de atent.

Afară s-a întunecat de mult. Schrapel a început deja cea de a treia sticlă. Se vorbea despre colonizări, despre destine şi despre tot ce este nou în patrie. Mai ales acestea din urmă îi umplea de mândrie şi de bucurie pe purtătorii şi pe pionerii culturii germane aflaţi departe de ţara părinţilor lor. Pe când discuţia era în toi şi era înfierbântată, un strigăt strident i-a făcut pe cei trei să tresară speriaţi. Strigătul venea din stradă, din imediata apropiere a localului. La fel au făcut şi ceilalţi consumatori, care erau foarte puţini în local.

— Ce a fost asta? întreabă Schrapel. Părea să fi fost un strigăt de om.

— Nu numai părea, chiar era un strigăt disperat şi anume al unei femei, răspunse George şi plecă spre uşă. Precis a fost cineva atacat.

— Proştii, bombăni Schrapel, la noi încă niciodată n-a fost atacat nimeni. Noi suntem toţi oameni paşnici, chiar dacă trăim în sălbăticie.

Farrow era deja afară, urmat de Petre.

— Nu văd nimic, Petre, este prea întuneric. Du-te şi adu o lanternă. Clienţii veniră după ei, după ce au rămas până atunci în local, inactivi.

George a aprins lanterna şi a luminat strada din faţa casei. Acolo, la vreo zece metri de intrare zăcea un corp întunecat, inert. George s-a repezit spre el, urmat de ceilalţi. Era o femeie. Au ridicat-o şi au dus-o repede în local, unde a fost

culcată pe o canapea veche dar comodă, pe care au stat cei doi amici.

— Ei drăcie, exclamă George, aceasta este chiar fata noastră din tren.

— Chiar, spuse Petre, cu paltonul acesta şi cu pălăria n-am recunoscut-o imediat.

— O cunoaşteţi domnilor? întrebă Schrapel mirat.

— Nu ştim cine este, am călătorit un timp împreună cu trenul.

George se apropie şi o cercetă, căutând eventuale răni.

— Pare să fi primit doar o lovitură în faţă, le-a spus el celorlalţi, ba nu! Aici la ceafă sângerează. Este curios.

— Eu cred – şi-a dat cu părerea Petre – că după lovitura în faţă s-a lovit cu ceafa de pământ. De aici sângele şi leşinul.

— Ai dreptate, Petre, sunt doar răni uşoare, cauzate de cădere. Schrapel a trimis între timp după singurul medic localnic care era. Acest a sosit peste câteva minute şi constată o comoţie cerebrală serioasă.

În Tanunda nu exista spital. De aceea Schrapel se oferi să o ducă pe tânăra necunoscută la el acasă. Soţia s-a i-a amenajat o cameră şi promise că se va îngriji personal. Medicul după ce termină consultaţia şi cu recomandările pleacă. Promise că se va întoarce dimineaţa.

Farrow sta îngândurat şi tăcut în colţul său.

— Chiar aşa te preocupă cazul acesta încât neglijezi vinul acesta bun, întrebă Petre, după ce tăcerea lui George a început să-l enerveze.

— Chiar aşa, acest fapt mi se pare foarte misterios.

— Poate să fie o întâmplare sau o confundare, nu văd cine ar fi doborât-o în plină stradă pe fata aceasta simpatică.

— Te înşeli, Petre. Precis există un motiv. Ceva este cu fata aceasta, altfel ar fi fost mai comunicativă cu noi. Pe de altă parte să nu uităm că a fost jefuită.

— Jefuită, dar de unde ştii?

— Azi nu prea eşti în formă Petre. N-ai văzut că ea nu mai are poşeta la ea. În tren avea o geantă din piele de crocodil chiar frumoasă. Pe când medicul a fost aici, am ieşit afară din nou şi am cercetat toată strada. Dacă şi-ar fi pierdut poşeta, când a fost atacată, în mod sigur o găseam acolo, pentru că de atunci nimeni nu a mai trecut, acest lucru este sigur.

— Văd acum acest fapt cu alţi ochi, răspunse Petre gânditor. Furtul poşetei este deja altceva. Ai dreptate, aici este ceva necurat. Dar nu ne va fi uşor să lămurim această problemă. Să sperăm că ea se va trezi repede şi vom afla cine

anume este ea şi de ce a venit aici. Sper că cel puţin acum, nu va mai fi atât de rezervată faţă de noi, ca în tren.

— Aceasta este şi părerea mea. Totuşi nu putem aştepta atât de mult. Medicul mi-a spus că este vorba de o comoţie cerebrală serioasă. Poate dura zile sau săptămâni până să-i revină cunoştinţa.

— Acest lucru este foarte rău. Dar la ce te gândeşti să faci domnule George?

— Pentru moment nimic. Acum cel mai bun lucru este să ne culcăm, pentru ca călătoria noastră a fost obositoare, iar vinul a fost greu. Mâine lumea va arăta cu totul altfel.

Petre era şi el foarte obosit aşa că propunerea lui George a fost primită. Cei doi sau dus la etaj unde patronul le-a rezervat o cameră curată şi drăguţă. Nu a trecut mult şi au căzut într-un somn adânc şi sănătos.

I
SCRISOARE MISTERIOASĂ

A DOUA ZI DIMINEAŢA DEVREME, Farrow şi Petre au luat o masă îmbelşugată în camera de oaspeţi, în compania domnului Schrapel. Tema principală a discuţiei era evident atacul din noaptea precedentă, fiecare având o opinie proprie.

În toiul dezbaterii a apărut deodată doamna Schrapel vizibil agitată. Ţinea în mână un plic îngust.

— Închipuie-ţi Karl, i-a strigat soţului său, plicul acesta l-am găsit în pantoful domnişoarei. Sub el era acest plic. Cui crezi că este adresat?

A pus plicul îndoit la mijloc pe masă.

Trei perechi de ochi citiră simultan adresa scrisă oarecum cu stângăcie. Mr. Karl Schrapel, Tanunda (South-Australia), Boardinnhouse.

Preţ de o clipă s-a lăsat o tăcere mormântală, după care gazda izbucni:

— La naiba, strigă el, asta-i bună! Ce are tânăra cu mine? Dar adresa este bună, scrisoarea îmi este adresată mie. Avem o grămadă de Schrapel în Tanunda, dar numai eu am un local. Ia să vedem ce este? Şi cu un cuţit deschise plicul. Pe când îi scotea conţinutul faţa-i luă o expresie de nedumerire. Nu era nimic, în schimb apărură cinci bancnote noi de câte o mie de lire sterline.

— 5000 de lire, exclamă George, mirat, asta face cam 61700 de mărci. Domnule Schrapel felicitări.

— Felicitări? Pentru ce?

— Ei, pentru îmbogăţire, evident.

— Dar ce au banii aceştia aşa de mulţi cu mine, domnule Farrow?

— După toate aparenţele sunt proprietatea dumneavoastră. Plicul vă este adresat. Banii sunt deci destinaţi, chiar dacă lipseşte explicaţia scrisă.

— Dar vă rog domnule Farrow, cine pe lumea aceasta mi-ar trimite aşa deodată cinci mii de lire? Nici unui dement nu i-ar veni o aşa idee.

— Aţi împrumutat cuiva mai de mult bani?

— Asta da, dar numai sume de maxim cinci lire. Totuşi este o deosebire între cinci lire şi cinci mii de lire.

— Aceasta este clar, râse Farrow, ar mai fi posibilitatea ca dumneavoastră să păstraţi banii pentru altcineva.

— Puţin probabil, domnule Farrow. Nu am prieteni sau cunoscuţi care să lucreze cu astfel de sume.

Noi trăim destul de modest, iar dacă cineva are economisite câteva sute de lire, trece deja drept un om înstărit.

Nici Farrow nu a mai avut ce spune. Schrapel se juca neîncetat cu bancnotele.

Nu era greu să-i ghicești gândurile. Banii primiţi îl iritau şi el credea că lui îi erau destinaţi. Pe de altă parte nu-şi putea explica, cine i-a trimis lui aşa o sumă mare. În final spuse:

— Cel mai curios este că plicul nu conţine nici o scrisoare.

— Şi eu m-am gândit la aceasta, răspunse George, într-adevăr este foarte ciudat, dar totuşi există explicaţii posibile. Din scrisul stângaci de pe plic se vede că adresantul nu este un maestru al stiloului. Poate că nici nu se prea pricepea să se exprime în scris, ceea ce pe aici este destul de frecvent. În plus, poate că a considerat că tânăra va da explicaţiile necesare.

— Hm, făcu Schrapel, este posibil. Să sperăm că sărăcuţa îşi va reveni repede.

După un timp, a sosit medicul, ca să se intereseze de pacientă.

George şi Petre au plecat la o plimbare de dimineaţă. Au fost surprinşi de activitatea vie ce le apărea la fiecare pas. Cel mai mult s-au interesat de rachiurile Seppelt, cea mai mare din Australia. Vase uriaşe de fermentare se aliniau perfect în şiruri drepte. Fiecare purta inscripţii cu litere enorme, care citite într-un rând redau numele lui Seppelt, al fiului de ţăran sărac care a plecat din Grunberg în Silezia. Pe când s-au întors Petre spuse:

— Ştii domnule George, tocmai îmi vine în minte că mai fi o posibilitate, de ce expeditorul banilor n-a dat nimic în scris drept explicaţie.

— Şi anume?

— De un lucru nu prea curat şi-l poate compromite şi pe Schrapel. Ce ştim noi despre el? Poate ştie foarte bine ce este cu banii şi face doar pe neştiutorul. Văd că nu pari de acord cu ipoteza mea. Gândeşte-te însă cât de des ne-am înşelat cu oamenii. Cel puţin cred că este nimerit să luăm şi asta în considerare. Nu poate strica în nici un caz.

— Este clar. Dacă însă sunt sceptic la ipoteza ta, este pentru că atunci nu ştiu de ce doamna Schrapel i-a dat soţului său plicul, în prezenţa noastră. Vei spune că nu ştie nimic. Dar acest lucru nu mi se pare credibil. Aici unde relaţiile dintre soţ şi soţie sunt altele decât în ţările civilizate, poţi face deducţii de la un partener asupra celuilalt. Aşa, adică soţul este un ticălos iar soţia nu este mai bună cu nimic.

Doamna Schrapel însă este o bună gospodină, asta este în mod sigur. Nu, Petre, dacă cineva este putred aici, acestea nu sunt gazdele noastre, ci persoana care a trimis scrisoarea.

Petre s-a dat învins şi nu mai răspunse.

Cei doi s-au îndreptat încet spre localul lor. S-a făcut deja ora mesei. În timp ce mâncau, observară că au venit trei persoane noi, având un aspect sălbatec şi îndrăzneţ, care nu se prea potriveau cu acest loc paşnic. După vorba lor se vedea că proveneau din altă zonă, decât cei din Tanunda şi englezi de origine vorbesc un idiom amestecat cu cuvinte germane. Din experienţă, Farrow şi Petre ştiau că aspectul exterior de multe ori nu este înşelător omului din interior, aşa că de la început ei au avut rezerve mari faţă de indivizii sosiţi. Privirile lor fugare, vorbitul în şoapte şi acel ceva, care-l face pe om pe loc antipatic, i-a pus pe cei doi în gardă.

După masă medicul şi-a făcut din nou apariţia.

La întrebarea lui George, dacă starea pacientului s-ar ameliora curând, acesta ridică din umeri şi răspunse:

— Nu sunt atotştiutor, domnii mei, cred însă că va mai trebui să avem răbdare până când tânăra îşi va recăpăta cunoştinţa. Mai poate să dureze câteva zile. La comoţia cerebrală, ameliorările pot surveni brusc. După cum am spus aici ajută doar aşteptarea.

Nu suna prea încurajator. George coborî încet treptele, când gazda l-a atins pe umăr şi-l trase repede într-o încăpere alăturată.

— O vorbă doar domnule Farrow, spuse el grăbit, aici nu ne aude nimeni. I-aţi văzut pe noii veniţi?

— Şi încă cum! de mult n-am mai văzut trei mutre de spânzurat ca acestea reunite la un loc.

— Asta-i şi părerea mea. Indivizii şi-au luat camere pentru această noapte la mine.

— Nu veţi fi prea încântat, domnule Schrapel.

— De loc. Dar ce să fac? Au plătit în avans. Pretind că sunt păstori şi vor să meargă la Broken Hill. Până acum s-au purtat bine.

— Poate că aşa este, iar indivizii arată mai rău decât sunt în realitate. Aveţi dreptate, domnule, nu le puteţi refuza găzduirea fără să aveţi neplăceri. Dar aveţi dubii.

— Da, vedeţi numai că ei s-au purtat foarte ciudat, când au sosit azi dimineaţă. Au vrut să vadă toate camerele înainte de a se hotărî să rămână, cu toate că nu arată a clienţi de hoteluri de clasa întâia. Şi-au băgat nasul în toate camerele, inclusiv în ceea unde este bolnava, înainte ca să apuc să-i împiedic.

George fluieră încet printre dinţi:

— Vedeţi deci, continuă Schrapel, despre ce este vorba. Am impresia că voiau să recunoască poziţia camerei, unde stă domnişoara bolnavă. Care o fi motivul acestei recunoaşteri, eu nu-l cunosc.

— Cu siguranţă că au de gând să o atace din nou.

— Exact. Nevastă-mea este de părere că atacul nu se îndreaptă contra persoanei tinerei fete, ci se datoreşte celor cinci mii de lire.

— Atunci soţia dumneavoastră are perfectă dreptate, domnule Schrapel.

— Am un plan, vom fi foarte vigilenţi şi sper că dumneavoastră şi domnul Petre ne veţi ajuta.

— Nici nu trebuie să amintiţi de acest lucru, domnule Schrapel.

— Bun. Eu cred că dacă indivizii nu vor găsi banii în camera bolnavei, vor bănui cu siguranţă că sunt la mine. Corect?

— Asta în mod sigur, ca amin în biserică.

Schrapel râse amuzat.

— Nu, spuse el zâmbind şi scoase din buzunarul drept plicul cu cinci mii de lire, vedeţi aici sunt banii. Luaţi-i, la dumneavoastră sunt mai în siguranţă.

— Aveţi aşa mare încredere într-un străin, domnule Schrapel?

— Prostii! E destul să se uite omul la dumneavoastră. Şi-n plus suntem compatrioţi.

După o scurtă ezitare, George a pus banii în portofelul său. Trebuia să-i dea dreptate lui Schrapel. Prudenţa nu este nici odată suficientă. Când George şi Schrapel ieşiră din mica încăpere, aproape că s-au ciocnit în uşă cu unul din cei trei oaspeţi noi.

III
UN ATAC MÂRŞAV

ÎN DUPĂ AMIAZA ACELEIAŞI ZILEI, cei doi au făcut o ieşire până la orăşelul învecinat Ambleside. Pe drum George i-a povestit lui Petre cele discutate cu Schrapel. Amintind şi de ciudata întâlnire de la uşă.

— Crezi că banditul a auzit ceva? întrebă Petre.

— Nu, am vorbit în şoaptă, uşa părea destul de bine izolată fonic, cred în plus, că individul a venit mai târziu să asculte.

— Ei, atunci totul este în ordine.

— Nu chiar, indivizii trebuie să deducă de aici că noi ştim totul. Deci nu se vor îndrepta numai contra lui Schrapel. Ci şi împotriva noastră.

— Ai dreptate, domnule George, este rău de tot. Trebuie să ne aşteptăm la un atac, mai ales dumneavoastră.

— De ce mai ales eu?

— Pentru că tu ai banii şi indivizii poate au auzit ceva. Cel puţin aşa vor crede, dacă nu-i vor găsi la Schrapel.

— Ai dreptate.

— De aceea, îţi fac o propunere. Cred că este mai bine să-mi dai mie banii. Cum am mai spus, după discuţia ta cu Schrapel, tu eşti mai mult expus. George nu părea prea convins, scutură din cap neîncrezător. Totuşi scoase banii din buzunar şi-i înmână lui Petre.

— Plicul este prea mare, spuse acesta scoţând bancnotele. Mai bine bag banii în micul spaţiu secret al portofelului meu.

— Fă cum crezi că este mai bine, răspunse George şi puse plicul gol înapoi în buzunar. Nici unul din ei nu-şi închipuia ce importanţă urma să aibă mai târziu această acţiune.

Când au ajuns la primele case din Ambleside, Petre spuse gânditor:

— Poate că nu este bine că am venit încoace. Am o presimţire ciudată, de care nu mă scap. N-ar fi trebuit să părăsim localul. Cine ştie ce se poate întâmpla acolo în lipsa noastră.

George se uită mirat la Petre şi mişcă capul gânditor:

— Nu-ţi face griji, Petre. În timpul zilei nu vor întreprinde nimic, oricând pot veni alţi clienţi. Spre seară suntem înapoi. Nu-ţi face griji!

Din păcate, George şi-a făcut socoteala fără capriciosul cer australian. Ei ajunseră cu bine în Ambleside, dar după ce au vizitat orăşelul lui au gustat un pahar bun de vin, a izbucnit o furtună puternică, lucru extrem de rar pe acolo şi de o

violenţă catastrofală. Părea că cerul şi-a deschis toate porţile. Într-o clipă, apa a ajuns la câţiva centimetri pe străzi şi drumuri, fulgera şi tuna ca şi cum ar fi venit ziua de pe urmă.

La o întoarcere în Tanunda, în asemenea condiţii nu se putea nici gândi.

Au trebuit să aştepte aproape trei ore, terminarea furtunii, într-un mic local. Între timp Petre a devenit tot mai neliniştit şi mai nervos. Avea mereu impresia că în Tanunda s-a întâmplat ceva. Aşteptarea nedorită îl chinuia. Neliniştea lui Petre s-a transmis şi asupra lui George. Şi el credea că furtuna este o ocazie foarte bună pentru bandiţi în vederea unui atac asupra familiei Schrapel, deoarece pe această vreme era greu de crezut că ar mai fi venit alţi clienţi.

Cei doi respirară uşuraţi când în final ploaia a început să mai slăbească şi vântul s-a oprit brusc.

Cerul era înnourat. Seara s-a lăsat, dar pe cer nu se vedea nici o stea.

— Plecăm acum, să ajungem cât mai repede spuse George.

Patronul micului local încercă să-i convingă să mai rămână, spunând că drumurile, imediat după ploaie sunt noroioase şi greu accesibile, dar că după vreo două ore se vor usca suficient George nu l-a luat în seamă. Voia cu orice preţ să ajungă la hotel, înaintea de miezul nopţii.

La început au avut spor la mers. Dar mai târziu drumul a devenit mai anevoios iar noaptea neagră făcând orientarea şi mai grea. După două ore de mers obositor au ajuns la strada principală care ducea în linie dreaptă la Tanunda. Acum rătăcirea era exclusă, drumul era bun şi nu mai trebuia să se teamă de gropi, de apă sau noroi.

După aproximativ o jumătate de oră de mers pe drum, au văzut de-odată în apropiere o motocicletă. Nici nu ajunseră bine acolo, că o voce le strigă:

— *Hello, mesures*, vă pricepeţi la motoare? Noi nu-i dăm de capăt!

— Este o plăcere să vă fim de folos, răspunse George şi el şi Petre aveau în domeniul mecanicii o experienţă bogată.

Apropiindu-se, au văzut patru inşi în haine de piele şi cu şepci de automobilişti. O a doua motocicletă sta de o parte, la câţiva metri distanţă.

— *Good evening*, salută Farrow, îndreptându-se spre motocicleta defectă. În aceeaşi clipă a fost prins pe la spate, un al doilea ins îl atacă din faţă, i-a dat câţiva pumni zdraveni apoi l-a strâns de gât. Totul s-a întâmplat foarte repede, încât o ripostă a fost imposibil de dat.

Indivizii erau voinici şi superiori numeric.

George s-a străduit zadarnic să-şi elibereze braţele, dar ele erau fixate ca într-o menghină şi trase la spate. Pe când îşi pierdea cunoştinţa încet, apucă să vadă cum şi Petre cădea copleşit la pământ. Apoi o ceaţă întunecată i-a învăluit simţurile.

IV
UN INCIDENT CIUDAT

MAI TÂRZIU, nu au putut spune, cât timp au zăcut inconştienţi pe pământul umed al drumului. Dar după aprecierea lor nu au putut sta mai mult de o oră.

George şi-a revenit primul, urmat la câteva minute de Petre.

Era încă noapte, dar norii începeau să se risipească, stelele sclipeau pe cer iar lumina lunii le-a fost celor doi suficientă ca să se descurca.

— Bine lucrat, au fost primele cuvinte ale lui Petre, acum ne este clar, aceştia au fost prea onorabilii clienţi ai lui Schrapel. Sincer să fiu eu nu I-am recunoscut la timp!

— Pentru că purtau toţi şepci cu cozoroc, a răspuns George resemnat. Şi în plus nu era lună, era prea întuneric. Ca să putem recunoaşte pe cineva. Nu avem ce ne reproşa. Oricine ar fi căzut în această capcană.

— Ai dreptate, dar este o slabă consolare. Banii s-au dus. Cine ştie, dacă îi vom recupera de la nemernici.

— Da, viitorul este cam sumbru, ne lipseşte practice orice informaţie. Cu atât mai penibil cu cât banii au aparţinut lui Schrapel, izbucni plin de ură George, după care cu un efort vizibil, înfrângându-şi slăbiciunea s-a ridicat în picioare.

După ce s-a ridicat a făcut câteva mişcări cu braţele pentru că îi era frig. Nopţile aici erau reci, iar hainele îi erau ude.

— Ia te uită, ticăloşi mi-ai rupt toată jacheta ca să găsească banii!

— Bine, la tine cu tot efortul lor tot nu-l puteau găsi, spuse zâmbind Petre.

George s-a oprit o clipă şi se căută în buzunarul drept de la piept, unde a pus plicul cu pricina. Buzunarul era gol. Petre i-a urmărit mişcările şi se căută şi el în buzunar.

— Portofelul meu este la mine, zise el, nu mi-aş fi închipuit că sunt aşa de cumsecade ca să ne lase micul nostru avut personal.

Vizibil marcat, Farrow a păşit spre el.

— Repede, Petre verifică conţinutul. Este posibil ca….

Nu a avut curajul să-şi termine fraza. Petre l-a privit o clipă întrebător, după care a înţeles ce voia să ştie George.

Scoase repede portofelul şi la deschis. Degetele îi tremurau. În clipa următoare a oftat uşurat şi spuse jubilând de bucurie:

— George, bandiţii au fost de-a dreptul cretini. Uite, aici sunt bani, cinci bancnote frumoase de o mie de lire, nu lipseşte nici un penny. Este posibil aşa ceva?

George se uită cu gura căscată la bani. Bănuise deci cu temei că vot fi atacaţi. Respiră uşurat.

Un timp au tăcut amândoi. Apoi George spuse:

— Aici iar se verifică proverbul: prea mult zel strică. Aceştia după ce ne-au doborât mi-au rupt haina şi au şters-o, după ce au găsit plicul, fără a se mai uita înăuntru. Dragă Petre, când mi-ai zis să-ţi dau în păstrare banii, ai avut cea mai bună idee din viaţa ta. Te-aş putea îmbrăţişa bătrâne.

— Bine, bine, spuse Petre râzând, nimic nu-i aşa de grozav ca această păcăleală pe care le-am tras-o bandiţilor. Dar cea mai bună idee ai avut-o tu că ai păstrat plicul care era prea mare pentru portofelul meu.

— Am făcut-o inconştient, poate cu gândul că pe plic era scrisul adversarului.

— Bine, oricum este bine. Am avut un mare noroc. Uneori văd, că soarta este bună cu noi.

Între timp Petre s-a ridicat şi el de jos. El a suferit mai mult decât George, dar bucuria din ultimele minute i-a redat puterile. George era şi el în forma bună.

— Să nu ne bucurăm prea devreme, spuse el, aceştia pot descoperi în orice moment înşelăciunea. Trebuie să plecăm imediat. Sper că eşti în măsură să mai mergi o oră.

— Evident, domnule George, îmi simt picioarele cam grele, dar mersul le va ajuta.

Se înţelege că ultimele parte a drumului impunea o atenţie sporită. Au ocolit cu precauţie drumul şi au luat-o pe un drum lateral, prin tufişuri şi nu le-a fost uşor.

Ca de obicei, George şi-a dovedit talentele de cercetaş. Nu a pierdut nici odată drumul principal din ochi, pe de o parte pentru a putea ţine direcţia, pe de altă parte ca să se asigure dacă bandiţii nu s-au întors. Cu toată prudenţa, înaintarea lor a fost considerată înceată. Pentru a ajunge la Tanunda le-a trebuit mai mult de două ore. Cu toate că se crăpa de ziuă localnicii mai dormeau. Pe străzile golite, adversarii puteau oricând să le întindă capcane. Cei doi înaintau cu pistoalele neasigurate în mână, dar ajunseră nestingheriţi la localul lui Schrapel. Era clar că bandiţii încă nu au descoperit înşelăciunea.

Când au ajuns la local, au constatat cu uimire că ferestrele localului erau luminate. De la distanţă nu au putut vedea aceasta fiind deja dimineaţă.

— Aici ceva nu este în ordine, spuse George. Lumina aceasta le ferestre nu arată a bine. Să sperăm că în lipsa noastră nu s-a întâmplat nimic.

Uşa de la intrare nu era zăvorâtă. Şi acest lucru te punea pe gânduri. George intră urmat de Petre. În local i-a aştepta o scenă neobişnuită. În jurul mesei mari şi rotunde, din mijlocul încăperii zăceau dormind adânc, Schrapel, nevasta sa li cei doi clienţi. Pe masă erau o mulţime de sticle precum şi paharele pe jumătate golite. Totul pleda pentru un chef grozav, urmat de o beţie generală. În primul moment cei doi, Petre şi George s-au speriat când au văzut scena aceasta, crezând că cei de pe jos sunt morţi. Dar când au văzut că respiră normal iar Schrapel sforăie de zor, s-au mai liniştit.

— Ce zici de asta, domnule George întrebă Petre? ce sau mai distrat…

— Prostii, l-a întrerupt George, pe Schrapel nu-l îmbată nimeni aşa de uşor. Nu, aici este altceva. Să ne uităm numai.

George s-a dus la bucătărie. Pe holul întunecat era cât pe ce să se împiedice de un corp culcat pe podea.

— Şi aici este unul, îi strigă el lui Petre. Dacă nu mă înşel este Williams, servitorul. Împreună cu Petre l-au dus în camera de oaspeţi. Era într-adevăr servitorul Williams. Dormea adânc, când a fost pus pe podea, s-a culcat din nou pe o parte, după ce şi-a închis ochi dezorientat, sforăind mai departe.

— Dacă-l frecăm cu apă rece, îl trezim mai repede, zise Petre privindu-l pe cel adormit.

— Şi eu cred la fel. Dar mai este timp. Să ne uităm mai întâi peste tot. George merse la uşă şi o încuie.

— Nu se ştie dacă bandiţii nu se întorc, explică el, atunci vor găsi cel puţin uşile închise.

Mergând în bucătărie au dat peste slujnică. Dormea pe pardoseaua rece, de piatră.

— Ei, n-o fi plăcut să stai culcată pe pardoseala rece, spuse Petre râzând. Pe amărâta aceasta la trezire o vor durea toate oasele.

George a dat din cap aprobator, deodată privirea lui i s-a oprit asupra unui pahar spart de pe pardosea.

— Deci aici este aceiaşi treabă, murmură el, indivizii i-au tratat pe toţi din casă cu un vin amestecat cu un somnifer.

— Mă mir, cum s-a lăsat păcălit Schrapel. Normal era, să-i fi fost suspectă generozitatea indivizilor.

— Da, asta nu mai înţeleg nici eu, dragă Petre. O mai fi şi altceva. Schrapel nu-i un prost şi de la început n-a avut

încredere în ei. Dar, asta o vom afla în curând. Hai să vedem mai departe.

Pe slujnica adormită au urcat-o la etaj. Acolo-i aştepta un haos de nedescris.

Bandiţii căutând, au răsturnat totul lăzi şi cutii. Nici un cloţ nu a rămas necercetat. Cel mai rău era în camera fetei, care zăcea mai departe inconştientă în patul ei.

— Aici au lucrat cu temei, râse George şi degeaba. Acum am înţeles de ce ne-au atacat. După percheziţia aceasta indivizii au ajuns la concluzia că bani nu mai sunt aici, chiar dacă iscoada lor n-a înţeles nimic din discuţia noastră au dedus că Schrapel mi-a dat mie banii spre păstrare, deoarece a văzut ce bine ne înţelegeam.

Plecară apoi jos, să se ocupe de lumea ameţită de băutură şi de sedative. Schrapel părea imposibil de trezit pentru început. În schimb Williams, servitorul s-a dezmeticit uimitor de repede. Se uită mirat în jurul lui, dar când George i-a explicat situaţia a înţeles totul. Totuşi nu a ştiut să spună decât că, după ce a început furtuna, oaspeţii au golit câteva sticle de vin, cu Schrapel şi cu nevastă-sa. El servise la masă. Unul din clienţi – Williams – nu a putut preciza care, i-a oferit un pahar de vin să-l bea în cinstea lui. Aşa şi făcuse. După care a plecat înapoi, la bucătărie, unde trebui să lupte împotriva unei oboseli instalate brusc. La urmă a vrut să se întoarcă în salon, dar pe drum a căzut grămadă. Asta a fost tot.

George şi Petre ascultară relatarea în linişte, apoi şi-au reluat încercările de a-i trezi pe ceilalţi.

Încercară cu comprese reci pe inimă. În plus le-a masat tălpile cu perii, după ce le-a tras jos pantofii şi şosetele. Au avut un rezultat bun. Au început să se trezească unul după altul.

Williams, a fiert imediat o cafea tare, care i-a dezmeticit şi mai bine pe bieţii oameni.

După ce cei prezenţi şi-au revenit din prima spaimă şi au înţeles situaţia, Petre nu se putea abţine de a-i face lui Schrapel reproşuri, că s-a lăsat păcălit şi tras pe sfoară de nişte indivizi dubioşi.

— Trebuia să fiţi neîncrezători, când i-aţi văzut cum vă îmbie pe toţi cu vin. Schrapel îl lasă pe Petre să termine, apoi i-a răspuns:

— Vă înşelaţi domnule Petre, pe toată linia. Povestea s-a întâmplat altfel. Cu puţin timp înainte de începerea furtunii au venit la mine în local aceşti doi oameni, al un pahar. Ei, au dat vinul, nu bandiţii. La început şedeau la mese diferite.

Când a început furtuna, discuţia s-a purtat de la masă la masă, era ceva normal, mai ales că o furtună nu a mai avut loc de nai de zile. Ne aşteptam ca în orice moment să fim aruncaţi în lumea de apoi, de unul din acele groaznice fulgere globulare. Înţelegeţi, că în pericol, creşte solidaritatea umană. Aşa au ajuns cei patru inşi la masa noastră. În locul lor nici eu n-aş fi stat la fereastră, aici din minut în minut şederea era tot mai neplăcută. Când s-a mai lăsat furtuna eram bucuroşi şi mulţumind lui Dumnezeu că am scăpat teferi. Aşa i-am dat şi lui Williams să bea şi i-am trimis şi slujnicei la bucătărie un păhărel. Că vinul a fost cu somnifer nu pot înţelege nici cum, credeţi-mă, tot timpul i-am ţinut sub observaţie, pentru că mă aşteptam să se folosească de furtună şi să ne atace. Nu-mi dau seama cum a putut careva din ei să pună somniferul în vin.

— Poate că aţi părăsit localul pentru câteva minute, domnule Schrapel? întrebă Farrow.

— Nici o clipă nu m-am ridicat de la masă.

După această relatare, George cu o faţă îngândurată povesti întâmplarea prin care au trecut, împreună cu Petre. Părerea generală era că banii erau salvaţi, dar că oricând putea avea loc un alt atac din partea acestor canalii, deci atenţie.

— N-ar fi mai bine să iau banii iar la mine? întrebă Schrapel. Ăştia prima dată, vor căuta la dumneavoastră domnule Petre.

— Nu-i aşa sigur, spuse acesta, dar mie îmi este indiferent şi sunt chiar bucuros să scap de bani şi de răspundere. Petre şi-a căutat portofelul, vrând să-i dea banii lui Schrapel dar George a intervenit brusc, spunând:

— Cred că este mai bine, dacă iau eu banii. Nu cred că vor încerca din nou să mă atace pe mine, după ce prima dată i-am păcălit aşa de rău, cu plicul gol. Dumneavoastră domnule Schrapel sunteţi ocupat ziua cu localul, deci nu puteţi veghea aşa de bine ca mine, care pe moment tot nu am ce face. Deci dacă vă convine….

— Desigur, domnule George, eu nu sunt obişnuit să umblu cu pistolul neasigurat în buzunar şi să mă aştept în fie are clipă la un atac perfid.

George a luat banii la el.

— Atunci pe moment, totul este în ordine. O întrebare, aveţi o cameră liberă pentru astă noapte? N-aş dormi cu aşa mulţi bani în buzunar, într-o cameră cu amicul meu Petre.

— Desigur, am mai multe camere libere, nevastă-mea se va ocupa aşa de îndată.

Petre se uită mirat la George. Nu înţelegea ce avantaje ar aduce dormitul în camere separate. Din potrivă, dacă dormim împreună puteau veghea cu schimbul. Nu gândi pre mult, pentru că cineva a abătut la uşă. Era medicul, care voia să-şi viziteze pacienta.

În acest timp ceilalţi au luat un dejun bogat şi consistent. Pentru că din seara precedentă nu mai mâncaseră nimic din cauza că au fost trezi toată noaptea şi acum le era o foame de lup.

Peste un sfert de oră medicul şi-a încheiat consultaţia. A venit să-şi ia rămas bun de la noi şi ne spuse:

— Domnişoara este pe drumul cel bun. Simptomele periculoase au trecut. Pot garanta că în trei – patru zile se va restabili. Ce a fost mai greu a trecut, acum viaţa ei nu mai este în pericol.

Noi, ne-am bucurat foarte mult de această ştire. Cu toată părerea de rău justificată, starea de inconştienţă a fetei era obstacolul principal în calea elucidării secretului celor cinci mii de lire.

Odată cu revenirea ei la normal totul urma să se clarifice.

V
TRĂDĂTORUL

PESTE O ORĂ, după ce s-au retras în camerele lor să se odihnească puţin, după eforturile depuse în timpul nopţii, Petre îl întrebă pe George de ce voia să-şi ia o cameră separată.

— Trebuie să fie un motiv, în explicaţia ta, că doar din cauza banilor nu vrei să împarţi camera cu mine motivaţia este prea slabă.

— Ai dreptate Petre şi mie mi-e jenă că nu am găsit un alt motiv. Nu poţi fi mereu pe faţă şi apoi în afară de aceasta, doar tu ai sesizat nuanţa.

— Asta aşa este. Ei, acum spune, care este scopul acestui exerciţiu?

— Nu este uşor de spus. Iarăşi este ceva instinctual. Mai întâi iei banii urgent din nou la tine. Petre, spuse cu hotărâre George. Tot jocul cu schimbarea şi păstrarea banilor a fost doar o comedie pentru spectatorii noştrii.

Petre se scărpină după ureche.

— Ascultă domnule George, asta-i prea mult pentru mine. Spui comedie pentru spectatorii noştri?

Atunci vrei să spui că joci teatru faţă de Schrapel şi soţia lui?

— Azi nu pari să ai ziua ta bună Petre.

— Aha, n-ai încredere în cei doi amici de pahar ai lui Schrapel şi crezi…

— Iarăşi greşeşti. Nu, chestia este alta. În timpul relatării lui Schrapel m-am tot gândit la întâmplările de ieri şi-i dau dreptate lui Schrapel, pentru că introducerea somniferului în vin a rămas neclară. Schrapel care era atent ar fi văzut, dacă vreunul din indivizi ar fi pus ceva în vin. Deci somniferul a fost pus în vin, dar nu în salon. Nu pot dovedi aceasta, dar sunt sigur că nu mă înşel.

Petre a rămas pentru moment fără cuvinte. La aşa ceva nu s-ar fi aşteptat.

— La naiba, exclamă el, aceasta nu este exclus. Dar cine ar putea fi individul?

— Aceasta nu este greu de ghicit, cred eu.

— O clipă, pot fi doar două persoane, slujnica şi Williams, servitorul.

— Pe slujnică o poţi uita. Crede-mă este Williams şi nimeni altul.

— Eşti sigur domnule George, dar deocamdată n-ai nici o dovadă. Este adevărat că servitorul nu inspiră simpatie, dar

asta nu înseamnă că este un ticălos. Ştii cumva, de când lucrează aici?

— Da, mai înainte l-am întrebat pe Schrapel. Nu este nici de două luni aici. În plus, este un metis din tată englez şi mamă indigenă. Nu-i pot acuza în bloc pe metişi, dar experienţa a dovedit că ei sunt adesea fără caracter şi uşor de cumpărat.

— Hm, deci tu crezi că bandiţii l-au racolat doar de puţin timp, poate chiar de ieri şi el în fond n-ar face parte din bandă?

— Da, aceasta este şi părerea mea de moment. Cred că tot planul a fost făcut nu de mult. Petre s-a gândit puţin apoi scutură din cap energic şi spuse:

— Nu, nu te pot urmări, cred că te înşeli. Mai întâi nu ai nici o dovadă, doar simple bănuieli care sunt şi ele foarte vagi. Apoi ai lăsat de o parte un contra argument foarte important.

— Care ar putea fi?

— Curios, că nu-ţi poţi da singur seama. Ai uitat că şi Williams a fost inconştient când l-am găsit?

Farrow surâse maliţios.

— Şi aceasta este pentru tine un contra argument?

— Dacă nu este cel mai bun posibil, atunci creierul meu nu mai valorează nici un bănuţ.

— O vai, singur te-ai condamnat. Tocmai inconştienţa lui m-a pus pe gânduri.

— Azi vorbeşti în şarade, domnule George. Nu ai putea fi mai explicit ca să înţeleg şi eu mai bine?

— Fie ascultă. Îţi aminteşti bine cum l-am trezit pe Williams. A mers destul de repede nu crezi?

— Ba da!

— Bun. Eu cred că a mers puţin prea repede!

— Aşa, tu crezi că în realitate nici nu a băut din vinul cu somnifer?

— Ba da, dar n-a luat decât atât cât să adoarmă şi să-şi facă un alibi excelent.

Petre fluieră printre dinţi.

— Acum încep să te înţeleg, domnule George. A durat puţin trebuie să recunosc. Dar aşteaptă, acum mă dumiresc. N-ar fi posibil ca el să fi băut puţin, când i s-a cerut să bea în sănătatea lui Schrapel?

— Bravo Petre. Suntem într-un singur gând. Şi totuşi nu este adevărat. Schrapel mi-a povestit că unul din bandiţi i-a luat-o înaintea amicului Schrapel, i-a turnat în pahar. A insistat, ca servitorul să bea din vinul său, iar vinul lor n-a

fost cu siguranţă tratat cu somnifer. Ei comandaseră un sortiment mai bun şi mai scump, aşa că o confundare a sticlelor nu era posibil. Nu, Williams a luat voluntar o mică doză din somnifer cât să-l adoarmă câteva ore.

— Poate că nici nu aluat, ci doar s-a prefăcut că doarme adânc.

— Te contrazic din nou. Somnul era adevărat. Am văzut când şi-a deschis ochii. Avea o micşorare a pupilelor, oricum prezentă. Nu în gradul ca la Schrapel şi la ceilalţi.

— La naiba, domnule George poţi concura un medic experimentat, cu spiritul tău de observaţie.

— Mai încet, asta-i ceva întâmplător ce am aflat de la Dr. Bertram. Dar se vede că astfel de cunoştinţe pot fi utile uneori. Fără somnifer, Williams nu şi-ar fi putut juca rolul atât de bine, el având doar puţin talent de actor. Aceasta s-a dovedit la trezire. A ştiut imediat totul şi nici nu s-a mirat.

— Ai dreptate domnule George, mă dau bătut. Încă o întrebare doar: ai luat camere separate doar ca să-l păcăleşti pe Williams?

— Clar. Bănuiesc că noaptea aceasta va mai fi un atac. Ne trebuie libertate de mişcare. De asemeni trebuie să ne ocupăm de fata care este bolnavă. Aceştia nu vor ezita să o ucidă, acum că pot afla de la Williams în orice moment că se însănătoşeşte repede. Dar, acum să lăsăm planurile mari şi să ne culcăm. Totul se va rezolva de la sine.

Aşa s-a şi întâmplat, dar altfel de cât şi-au imaginat cei doi prieteni.

Spre prânz s-au sculat amândoi odihniţi şi au luat masa în salon. Acolo şi-au petrecut şi după amiaza. Williams trebuia să fie observat cu atenţie, căci trebuia să ia într-un fel sau altul legătura cu bandiţii.

Dar deocamdată, nu s-a mai întâmplat nimic. Williams îşi vedea liniştit şi sârguincios de lucru, când în bucătărie când în salon, era tot timpul ocupat şi căliu.

Farrow a început să se enerveze. Aşteptarea îl plictisea cumplit, dar nu puteau părăsi localul. Oricând putea interveni ceva.

Petre se necăjea şi el, că nu a avut intuiţia lui George. Căuta un mod de a se evidenţia.

Când Schrapel veni câteva minute la masa lor, Petre îl întrebă:

— Există un post de poliţie în Tanunda, domnule Schrapel?

— Avem un inspector şi un poliţist. Sunt mai mult decât suficienţi, la noi nu s-a întâmplat nimic, ceva serios.

Schrapel pleacă iar la tejghea. Petre îi spuse lui George.

— M-aş pune în legătură cu poliţiştii de aici.

— Ei dar de ce? întrebă Farrow mirat.

— Cred că este mai bine. Încă tot nu ştim cine sunt adversarii noştrii. Poate că sunt criminali căutaţi de poliţie. Şi în plus n-ar strica dacă în această noapte s-ar ocupa de local.

— Da, cred că ai dreptate Petre. Nu poate strica de loc. Poate că ar fi chiar indicat să-i predăm inspectorului cei cinci mii de lire.

— Excelent, domnule George, aşa voi face, plec chiar acum. Vii cu mine?

— Aş veni cu plăcere dar este mai bine să rămân aici. Dacă Williams încearcă să părăsească localul vreau să merg pe urmele lui.

— Bine. Deci mă duc singur. Înainte de a pleca Petre l-a informat şi pe Schrapel de intenţia lor. George după ce şi-a băut cafeaua în linişte, s-a dus în salon şi s-a adâncit în lectura singurului ziar local care exista. În afară de el nu mai era nimeni în salon. Înaintea serii nu prea erau clienţi de aşteptat, peste zi, localnicii din Tanunda erau ocupaţi cu munca.

Williams lucra în salon. Curăţa pahare şi ştergea bufetul. Lui George aceasta îi convenea de minune. Îl avea sub ochi, ne trebuind să-l tot urmărească, fapt ce ar fi fost sesizat de celălalt. Când se întâmplă ceva cu totul neaşteptat.

Uşa care ducea spre casa scării s-a deschis şi apăru însoţitoarea lor necunoscută din călătorie.

Farrow a sărit în sus. A înţeles imediat că fata şi-a recăpătat brusc cunoştinţa. S-a trezit singură într-o cameră necunoscută, iar frica de situaţia de neînţeles a determinat-o să coboare din pat şi să iasă din cameră.

George a făcut câţiva paşi spre ea. În acelaşi moment a văzut-o şi Williams. De spaimă i-a căzut din mână pahar care s-a făcut ţăndări. Apoi scoase un blestem cumplit şi imediat a dispărut în bucătărie. În prima clipă, George a vrut să-l urmărească, dar s-a răzgândit şi s-a grăbit spre necunoscută care se apropia încet şi cu paşi nesiguri. Când l-a văzut pe George faţa i s-a decolorat.

— O, doamne – bâlbâi ea, aţi fost cu mine în tren şi m-aţi întrebat despre scopul călătoriei mele – deci dumneavoastră sunteţi cei ce…

— Nu, strigă George repede, vă înşelaţi. Nu eu v-am atacat, din contră, eu şi cu prietenul meu v-am salvat şi v-am aduc aici în siguranţă.

Tânăra aruncă priviri neliniştite în jur. Pe semne că nu-şi revenise cu totul, încă mai scânteiau frânturi de amintiri de la atacul căruia i-a căzut victimă, în creier.

— Cineva m-a doborât. A fost o umbră, s-a topit apoi în beznă.

S-a întrerupt. Picioarele îi cedau, se clătină uşor şi se uită după ajutor. Faţa ei îi era de o paloare cadaverică.

George o prinse de mână şi a dus-o la o canapea. Ea nu s-a împotrivit de loc.

— Reveniţi-vă puţin, o rugă George. Avem timp. Fiţi liniştită, nu vi se va întâmpla nimic şi banii sunt în siguranţă.

— Banii? – strigă ea drept răspuns – de unde ştii de ei? Nu mai sunt aici, m-am uitat după ei. Deci, dumneata!

— Nu, nu, o întrerupse George, lăsaţi-mă să vă explic în linişte.

Nu a putut continua. În acel moment, din bucătărie s-a auzit o împuşcătură de pistol. Cineva strigă. Apoi în uşă au apărut doi din bandiţi, cu pistoalele întinse, spre ei, îmbrăcaţi în haine de piele.

— Mâinile sus! s-a auzit strigând o voce poruncitoare.

George ezită o clipă. Imediat s-a auzit o împuşcătură. Glontele a trecut pe lângă braţul său. A opune o rezistenţă, ar fi o nebunie. Îşi ridică încet mâinile sus. În acelaşi moment, necunoscuta leşină din cauza împuşcăturii.

Din cealaltă parte au apărut şi ceilalţi doi bandiţi, însoţiţi de Williams.

Îl mânau din spate pe Schrapel şi pe nevastă-sa.

— Legaţii pe toţi! comandă cel ce părea şeful, mai întâi pe neamţ, el este precis cel mai periculos!

George a fost legat într-o clipă de mâini şi picioare. Nu se putea mişca de loc. Schrapel şi nevastă-sa păţiră la fel.

— Unde-i celălalt neamţ? întrebă şeful.

— A plecat *boss*, cam de vreo jumătate de oră.

— Postaţi-vă atunci la uşă voi doi şi doborâţi-l, dacă vrea să intre.

George a crezut că o întoarcere repede a lui Petre ar fi îmbunătăţit situaţia, dar această speranţă s-a spulberat ca o bulă de săpun. Petre n-avea cum să nu le cadă bandiţilor în mâini, nebănuind nimic. Spera doar că l-a găsit pe inspector şi i-a dat banii în păstrare. Aşa cel puţin le-ar fi stricat bandiţilor toate socotelile.

Şeful a păşit spre George, scuipă dispreţuitor şi-l întrebă plin de batjocură:

— Nu te miri, *old boy*, de unde apărem aşa de odată? Cine vrea să se măsoare cu Jim Brothers trebuie să se scoale mai

devreme ca voi, ageamii de nemţi. Ieri ne-aţi păcălit, dar acum este altceva. Am stat toată ziua aici, într-o pivniţă de vin, încăpătoare, adăpostiţi de amicul Williams. Şi acum a venit momentul să intervenim, nu crezi? Altfel, Miss Schrapel v-ar fi povestit lucruri pe care voi le puteţi afla numai după ce noi am plecat cu cele cinci mii de lire.

Făcu o mică pauză, încântat de situaţia apărută.

Farrow se gândea febril la cele spuse de bandit. Miss Schrapel? Deci este sigur că tânăra este o rudă de-a gazdei noastre.

Şeful care s-a prezentat drept Jim Brothers îngenunche şi încearcă să descheie jacheta lui George.

George a început dintr-odată să râdă.

— Te-ai ţicnit? întrebă Brothers furios.

— Nu, de loc, dar dumneata, onorate Mr. Brothers o să ai curând o mică criză de nervi, când vei vedea că ai fost din nou păcălit. Banii nu mai sunt aici, nici la mine nici la vreunul din oamenii de aici.

— Prostii, se amestecă Williams, tipul vrea să vă înşele. Eu am văzut când i-a luat.

— *Well*, răspunse Brothers, golind toate buzunarele lui George, evident fără să dea de bancnote. De furie i se îngroşară venele pe frunte.

— Căutaţi la ceilalţi dar repede. Banii trebuie să fie aici, nu mai putem pierde timpul.

Rezultatul a fost acelaşi şi după ce Schrapel şi nevastă-sa au fost percheziţionaţi.

Brothers răcnea, cuprins de o furie nebună.

— Unde a pus banii? răcni el la George, spune-mi acum pe loc sau te fac ciur.

Îşi îndreptă pistolul spre fruntea lui George.

— Crezi că atunci vei găsi banii? întrebă George cu sânge rece.

— Câine! strigă turbat Brothers, număr până la trei, dacă nu vorbeşti s-a terminat cu tine!

Criminalul şi-a pierdut controlul. Era capabil de orice. Atunci a intervenit Williams:

— Staţi o clipă, spuse el, treaba este simplă. Ăsta o fi dat banii amicului său, au făcut mai multe schimburi de acestea, ca să ne păcălească. Toată ziua s-au uitat la mine şi am avut impresia că m-au descoperit.

— Chiar aşa este, interveni George. Ştiu de azi dimineaţă cu siguranţă că faci parte din bandă.

— Atunci totul s-a lămurit, zise Williams, îl pândim pe celălalt şi îi luăm banii după care o ştergem cât mai repede.

— Puteţi să-l pândiţi, dacă vreţi pe amicul meu, râse Farrow, dar nici la el nu veţi găsi cele cinci mii de lire, exact ca la mine.

În acel moment s-a auzit cum uşa grea a casei a fost deschisă. George şi-a ţinut respiraţia. Acum urma ca Petre să fie doborât de pumnii bandiţilor. Şi dacă nu l-a găsit pe inspector şi banii sunt la el?

Nu şi-a putut duce gândul până la capăt. Afară se auzi un foc de armă.

Poate a sesizat Petre pericolul şi se apără? Sau bandiţii au tras?

George a închis involuntar ochii.

— Mâinile sus! se auziră dintr-odată mai multe somaţii.

George se uită în sus. Bandiţii tresăriră speriaţi. În uşă era Petre cu pistolul ridicat. Alături de el doi poliţişti în uniformă, cu carabinele la ochi. Brothers a vrut să-şi ia pistolul. În acelaşi moment se auzi un foc de armă de la uşă şi pistolul a căzut din mâna însângerată a banditului.

Abia atunci mâinile s-au ridicat la repezeală. Nici unul nu a îndrăznit să riposteze. După câteva secunde s-au auzit clicul cătuşelor care-i făceau pe bandiţi cu totul inofensivi.

— Petre, cum ţi-a reuşit? întrebă bucuros George, pe când amicul său îi tăia legăturile de la mâini şi picioare. Pentru că nu aveai de unde ştii că nemernicii tocmai acum…

— Ba am ştiut domnule George, indivizii nu au fost destul de atenţi. Pe când au intrat în bucătărie, să-l prindă pe Schrapel şi pe soţia lui, slujnica a fugit în curte. Fata nu-i proastă, a venit direct la poliţie, unde tratam cu inspectorul Clifford. Atunci am venit toţi cei trei alergând încoace şi, slavă domnului, am ajuns la timp. Dar ce-i asta? întrebă el mirat.

— Este Miss Schrapel, tovarăşa noastră de călătorie. Da, totul a pornit odată cu apariţia ei aici.

— Stop, domnule George, aceasta mi-o vei povesti mai târziu în linişte. Acum să-i ducem de aici pe aceşti domni onorabili, acolo unde le este locul.

Aşa şi făcură. Criminalii au fost duşi la sediul poliţiei, unde, până la trimiterea lor în judecată, la Adelaide au fost ţinuţi sub pază bună.

După predarea bandiţilor cei doi amici s-au întors împreună cu inspectorul Clifford la localul lui Schrapel, unde s-a întocmit un proces verbal.

Miss Schrapel şi-a revenit între timp. A fost şi medicul care în urma consultaţiei a găsit că starea ei este satisfăcătoare.

Acum întrebările şi discuţiile nu mai încetau. Pe toţi îi interesa să ştie de unde proveneau cele cinci mii de lire. Pe scurt povestea lor a fost următoarea:

Schrapel a avut un frate vitreg pe care-l chema Eduard care în tinereţe l-a înşelat cu moştenirea tatălui său şi apoi a emigrat în America. Acest om era tatăl tinerei care acum stătea la masă. În America el a făcut avere, devenind un om bogat, dar dorul de Australia îl trăgea înapoi mereu. În final, fiind în vârstă s-a întors însoţit de fiica lui în Perth, oraşul său natal. Cu anii au crescut şi remuşcările datorite faptei sale ruşinoase faţă de fratele său vitreg, deveniră tot mai puternice. Ar fi vrut să repare totul dar nu-i ştia adresa şi dacă mai trăieşte. Abia pe patul de moarte a aflat întâmplător adresa fratelui său. Atunci a rugat-o pe fiica sa să plece imediat după moartea sa la Tanunde şi să-i ducă fratelui său cinci mii de lire sterline ce reprezentau de zece ori valoarea moştenirii de atunci. Ar fi vrut să-i scrie câteva rânduri şi să-i ceară iertare, dar mâna nu-l mai asculta. A reuşit totuşi dar cu mâna tremurândă să scrie stângaci, adresa pe plic. Discuţia dintre muribund şi fiica sa a fost ascultată de Jim Brothers, servitorul lui Eduard Schrapel. În capul acestei canalii s-a născut planul să fure banii, atât doar că nu ştia unde-i ţine ascunşi Miss Schrapel. Complicii săi au încercat încă din Perth un atentat împotriva tinerei fete, dar acesta a eşuat. Fata instinctiv, ştia că banii, erau ţinta atacului, pe care-i purta mereu la ea. De aceea i-a ascuns în pantofi şi era rezervată faţă de toţi tovarăşi de călătorie. Brothers nu descurajă şi pleacă cu complicii săi după ea, sperând că va găsi un loc întunecos unde va putea da atacul asupra fetei. Era convins că fata păstra banii în poşetă. Aşa se explică faptul că în Tanunda atacul a vizat doar poşeta.

Întâmplarea a făcut că, în localul lui Schrapel l-a întâlnit pe Williams o veche cunoştinţă din Perth, care a participat la numeroase ticăloşi în trecut. Individul era deci un complice ideal.

Prin apariţia lui Farrow şi a prietenului său Petre în Tanunda planurile criminalilor au fost dejucate.

Acum când totul s-a terminat cu bine a urmat în Tanunda o sărbătoare mare.

George şi Petre au trebuit să mai rămână un timp în Tanunda la insistenţele lui Schrapel.

Acum Schrapel era fericit. Era un om bogat şi unchiul unei nepoate fermecătoare. Cel mai mult însă îl bucura faptul că se putea gândi la fratele său fără supărare şi dispreţ.

După un timp, cei doi prieteni George şi Petre au părăsit Tanunda şi s-au îndreptat spre noi aventuri.

Sfârşitul volumului: **O VINĂ VECHE.**

În numărul următor:

ÎN ŢARA LUI KABU.

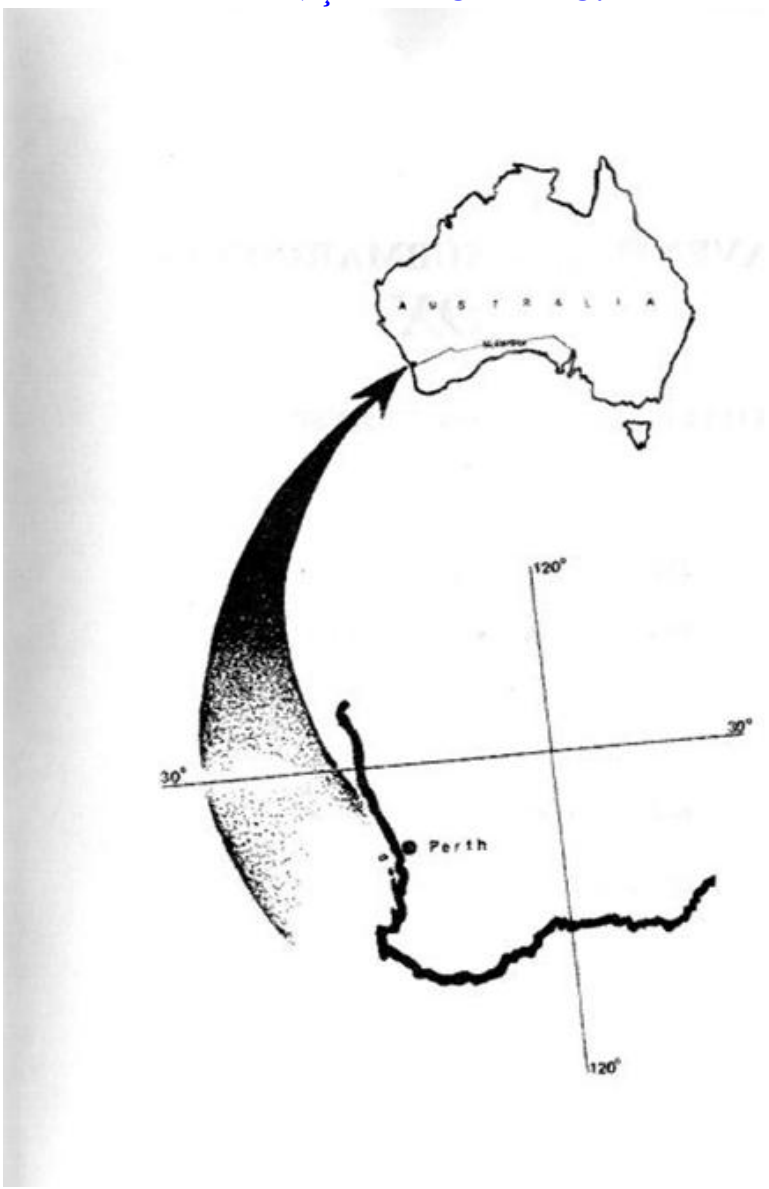

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430138; www.marist.ro